

DE CRIME COMPAGNIE

THRILLER

BLOED-
VERWANTEN

ELS RUITERS

DE CRIME COMPAGNIE

ELS RUITERS

Bloedverwanten

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Els Ruiters

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Arcangel images, Anna Mutwil

ISBN 978 94 6109 147 5

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

PROLOOG

Heel langzaam, op zijn tenen, sloop Hidde door de koude, donkere gang. Hij had hier vaak gelopen en er was een tijd geweest dat hij er nooit bij stilgestaan had of de vloer ergens kraakte. Maar tegenwoordig wel. Hij wist precies welke plank loszat of reageerde op gewichtsverplaatsing en daarom wist hij ook waar hij een grote stap moest zetten. 's Nachts, als hij in zijn bed lag, had hij geluisterd naar de geluiden in het landhuis, en vervolgens overdag heimelijk getest of het klopte wat hij leerde van die nachtelijke observaties. Intussen kon hij elke stap wel dromen. Hij passeerde de toiletten, de enige ruimte waar je ongestoord kon zitten. Nee, zelfs dat was niet waar. Als je te lang wegbleef, kwamen ze je halen. Altijd onder het mom van: 'We waren bezorgd, we dachten dat je misschien onwel was geworden.' Of: 'Als je duizelig bent, moet je hier niet blijven zitten, maar lekker op bed gaan liggen.'

Op bed. Hidde rilde als hij eraan dacht. Hij klemde zijn schoenen nog wat dichter tegen zich aan en bleef even stilstaan om zijn gejaagde ademhaling onder controle te krijgen.

Rustig aan, Hidde. Hou je kop erbij.

Hidde wist nog goed hoe het was begonnen. Hij had weer eens ruzie gehad met zijn pa, zoals zo vaak sinds hij op de middelbare school zat. Onenigheid over niks, over dat hij zijn kamer moest opruimen, over te veel achter de computer zitten, over hoe laat hij thuis moest zijn, over huiswerk, over school... Alles wat hij deed en zei leek wel lijnrecht tegen de mening van zijn vader in te gaan. Toch ging hij de confrontatie niet uit de weg. Puberaal gedrag, noemde zijn moeder het, die de kant van zijn pa koos. Geheid liep het op ruzie uit, iedere keer weer. Na de zoveelste woordenwisseling was hij

boos de deur uit gelopen en naar een cafetaria in de buurt gegaan. Hij had geen zin om met zijn ouders aan tafel te zitten. Ze zochten het maar uit!

Toen hij op het buitenterras onder de luifel een blikje Red Bull dronk en een frikadel speciaal verorberde, werd hij aangesproken door een man. Hidde had hem nog nooit eerder gezien, maar de man was vriendelijk en belangstellend. Voor het eerst in tijden had Hidde het gevoel dat er naar hem geluisterd werd. Het was geëindigd met een ritje in een snelle auto. De man had vrolijk gelachen om Hiddes enthousiaste gejoel toen hij flink gas gaf op de snelweg. Daarna had hij Hidde thuis afgezet.

Een paar dagen later hoorde Hidde getoeter. Hij fietste diep weggedoken in zijn veel te dunne vest door de stromende regen naar huis. Het was de man van de sportauto, maar nu reed hij in een andere wagen.

‘Hé Hidde! Ben je je jas vergeten? Je bent kletsnat, jongen! Stap in! Ik rijd je wel even naar huis. Je fiets kan achterin.’

Daarna was alles onduidelijk. Wazig. Hij moest in de auto in slaap gevallen zijn. Toen hij wakker werd met een vieze smaak in zijn mond, lag hij op een bed dat hij niet kende, in een kamer waar hij nog nooit eerder was geweest. Wankel was hij opgestaan, naar de deur gestrompeld en daar had hij vergeefs aan de klink gemorrelt: de deur zat op slot. Waar was hij in hemelsnaam terechtgekomen?

Op een tafeltje bij het bed had een thermoskan met thee gestaan en er lagen een paar koeken op een schaalte. Toen pas merkte Hidde hoe hongerig hij was en hij at alles op. De thee was warm, zoet en smaakte een beetje vreemd, maar wel lekker.

Hij was suffig geworden en maar weer op het bed gaan zitten, waar hij toch opnieuw ingedommeld moest zijn. Iemand maakte hem wakker en hij werd meegenomen naar de badkamer. Daar werd hij uitgedreed, onder de douche gezet, ingezeept, gewassen en afgedroogd, en vervolgens werd hij meegenomen naar een kamer waar studiolampen in de hoeken stonden. In het midden stond een

groot rond bed, met purperen satijnen lakens en rozerode verlichting die een on aardse gloed in de kamer wierp. Hij werd op bed gelegd, de studiolampen gingen aan, hij werd gefotografeerd en gefilmd. Er werd goedkeurend gemompeld. Hidde liet alles over zich heen komen. Hij was zich wel bewust van wat er gebeurde maar het leek wel of zijn hoofd vol watten zat en de spieren in zijn lichaam van gelei waren. Heel diep vanbinnen wist hij dat er iets niet klopte, maar het kwam niet in hem op om zich te verzetten en weerstand te bieden. Hij liet het gewoon gebeuren.

En toen kwamen ze: de volwassenen, vrijwel uitsluitend mannen, die hem betastten, die hem streelden terwijl hij – soms vastgebonden – op bed lag, die hem dingen lieten doen...

Het was net een bizarre droom. Na afloop kreeg hij twee witte pilletjes en een glas water. Veel later ontwaakte hij in dezelfde kamer waar hij ook de eerste keer wakker geworden was. 's Avonds herhaalde het hele ritueel zich. De pillen verzachtten de pijn.

Daarmee was de nachtmerrie begonnen.

Toen was hij te verdwaasd om te beseffen wat er gebeurde, nu was de schaamte zo groot dat hij er niet eens aan kón denken. Hij wist niet eens meer hoe vaak het gebeurd was, hij wist zelfs niet hoe lang hij nu al hier was. Dagen? Weken? Nog langer?

Op een dag was hij misselijk en had hij overgegeven, kort nadat de laatste bezoeker was vertrokken. De pillen waren nog niet opgenomen door zijn lichaam maar vrijwel in hun geheel in de toiletpot gevallen. De volgende dag trok de mist in Hiddes hoofd een beetje op. Langzaam begon hij te beseffen dat hij ontvoerd was en dat hij moest ontsnappen. De deur van zijn kamer zat niet langer op slot. Kennelijk waren ze ervan overtuigd dat hij te futloos was om ervan door te gaan.

Hidde bleef in zijn rol van gedrogeerde jongen, hij wist dat hij alleen een kans had als zijn ontvoerders niet in de gaten hadden dat hij de pillen niet meer innam. Dat betekende ook dat hij zich de

handelingen van al die viezeriken moest blijven laten welgevalen. Dat kostte hem nog het meeste moeite, zijn blik wazig houden en net doen of er niets aan de hand was. Zijn spieren mocht hij niet spannen, hij moest ontspannen, haast slap aanvoelen. Dan was het goed. Dan hadden ze niets in de smiezen.

Hij walgde van zichzelf, hij kokhalsde als hij dacht aan de volgende die hem zou gebruiken. Maar het zou niet meer lang duren. Het was zo helder als kristal: hij was niet van plan om hier nog een seconde langer te blijven dan absoluut noodzakelijk. Nog eenmaal had hij omgekeken naar het bed waarop hij de voorbije nachten met wijd opengesperde ogen had gelegen, terwijl hij probeerde alle geluiden te plaatsen. Onder de dekens had hij zijn kleren en zijn sokken aangetrokken, maar zijn pyjamabroek had hij over zijn gewone broek aangedaan. Als hij gesnapt werd, zou hij kunnen zeggen dat hij op weg was naar het toilet.

Zijn hart klopte in zijn keel.

Opnieuw bleef hij stilstaan om te luisteren. Het regende en de wind ging tekeer. Hidde schoot de wc in. Hij klom op een radiator om naar buiten te kunnen kijken door een klein bovenlicht. Hij zag een paar geparkeerde auto's. Hij stond te hoog en het raampje was te klein om meer te kunnen zien, maar hij wist dat er mensen in het huis waren. Misschien was dat gunstig. Als ze nog bezig waren, zouden ze niet in de gaten hebben dat hij ervandoor ging.

De gierende wind werkte in zijn voordeel, maar hij had er ook last van omdat hij niet kon horen of er iemand in de buurt was. Hij luisterde ingespannen, maar hoorde geen stemmen, geen voetstappen. Zijn hart sloeg zo wild in zijn borstkas dat hij ervan overtuigd was dat iedereen hem zou kunnen horen. Maar het bleef stil op de gangen. Er gingen geen deuren open en niemand kwam kijken om te zien of er iemand ongeoorloofd rondwaarde.

Wat zouden ze zeggen als ze hem beneden zouden snappen? Dat hij boven naar de wc moest gaan? Daar had Hidde al over nagedacht. Hij zou zeggen dat hij buikgriep had. En dat het toiletpapier

boven op was. Alle reserverollen had hij zelfs in zijn kamer verstopt, zodat zijn verhaal zou kloppen als het misging.

Hij huiverde. Het mócht niet misgaan. Alleen de gedachte aan ontsnappen maakte hem al vreselijk nerveus. Hij had al de hele dag buikpijn, en zijn handen trilden nu heel erg.

Aan het einde van de gang spiraalde een lange trap naar beneden. De traptreden waren van hout dat glansde als het licht erop viel. Onder zijn sokken voelde de trap glad aan. Hij had beter op blote voeten kunnen lopen. Een verkeerde stap en zijn kans op ontsnapping was verkeken.

De derde trede kreunde als een oud mannetje. Hij stapte behoedzaam op de plank die daaronder kwam. Ook nu gekraak. Maar het was niet hard, al leek dat in zijn oren wel zo. Hij bedacht dat hij een goede nacht had uitgekozen om zijn plan uit te voeren. De wind deed het landhuis kraken en piepen. Zijn voetstappen gingen verloren in het gebulder.

Voetje voor voetje daalde hij de wenteltrap af. Hij bleef stokstijf staan en luisterde of hij voetstappen hoorde. Hij had ook weleens geblaf van waakhonden gehoord. Maar het bleef rustig. Geen geblaf, geen gehijg, geen gekwijn van honden die plotseling voor hem zouden opduiken.

Hidde bereikte het einde van de hal. Hij schrok toen er een ratelend geluid klonk en hij drukte zich tegen de muur. Maar het was loos alarm. De harde wind rukte takken van de bomen. Eentje daarvan had tegen de ruiten aan geslagen.

En nu? De voordeur? Misschien hing daar wel een camera bij. Dan hadden ze in no time in de gaten wat hij deed, en zouden ze hem zo weer te pakken hebben.

Hidde beet op zijn lip. Hij wist de weg maar half, hij kwam alleen beneden om te eten, áls ze hem al naar beneden haalden. De keren dat hij hier was geweest, was hij nog onder de invloed van die slaapmiddelen geweest en had hij niet veel opgenomen van zijn omgeving.

Hij moest gokken. Een keuken. Die zou toch naar een achterdeur leiden?

Hij bleef in de schaduwen. Gelukkig was er maar weinig verlichting aan. Kleine nachtlampjes wierpen stemmig licht in de ontvangsthal. Tegen de muur gedrukt sloop hij vooruit, een gang in. Heel licht rook hij eten. De keuken moest hier ergens zijn. Hij hield zijn adem in toen hij een klink naar beneden duwde en de deur een stukje openzwaaide. Een bezemkast. Verder.

Nog een deur. Het was te donker om veel te zien, maar Hidde zag een paar grote rechthoekige apparaten en vermoedde dat het een diepvrieskist en een wasmachine waren. Weer sloot hij heel zachtjes de deur.

Nog drie deuren.

Eentje zat op slot.

Bij de volgende was het eindelijk raak. De keuken. Drie deuren, waarvan er eentje was voorzien van glas en degelijk hang-en-sluitwerk. Een typische achterdeur. Snel liep Hidde door het grote vertrek. Zijn hart sloeg een paar slagen over toen hij de grendel openschoof en de sleutel, die in het slot stak, omdraaide. In twee tellen had hij zijn schoenen aan en het volgende moment stond hij buiten! De koude lucht, de harde wind en de striemende regen benamen hem heel even de adem, maar hij dook in elkaar en tuurde met half toegeknepen ogen het nachtelijke duister in. Daar. Bosjes. Struiken. Daar moest hij heen.

Hij zette het op een lopen, steeds sneller. Het gras onder zijn voeten was nat en glibberig. Modder spatte omhoog tegen zijn broek, maar Hidde voelde het niet. De vrijheid lonkte. Wegwezen. Wég, wég, wég! En dan zo snel mogelijk zijn ouders bellen en de politie inschakelen.

Hij rende, struikelde, kon zich nog net overeind houden en bereikte de donkere massa bomen en struiken die heen en weer zwiepten in de wind. Hij worstelde zich door het dichte struikgewas, verder en verder, totdat het minder dichtbegroeid en makkelijker begaan-

baar werd. Opeens hielden de struiken op en werd het bos in tweeën gedeeld door een breed, modderig pad. Dat moest naar een verharde weg leiden, dat kon toch niet anders? Een paar tellen stond hij in dubio. Links of rechts? Wat bracht hem naar het vreselijke huis met al zijn verschrikkingen en waar wachtte hem de vrijheid?

Gevoelsmatig koos hij links. Gejaagd rende hij over het pad, door plassen, hij schoof weg op kleine kiezelsteentjes, krabbelde overeind nadat hij een keer in een kuil stapte en viel. Maar niets kon hem stoppen. Hij moest verder. Zo snel als hij kon.

Van het ene op het andere moment rende hij de koplampen van een auto tegemoet. Abrupt stopte hij.

Was dat zijn redding?

Het silhouet van de man die uitstapte en de stemmen die hij hoorde, vertelden hem genoeg. Nee! Hidde schoot de struiken weer in. Hij zag het prikkeldraad niet dat er gespannen was. Het scherpe harde staal had hem meteen te pakken, greep zijn kleding, reet zijn huid open en was even effectief als een vangnet. Hij probeerde zich los te rukken, maar hij kwam alleen maar vaster te zitten.

Het licht van een felle bundel uit een halogeenstraler verblindde hem. Paniek vloog Hidde naar de keel. Dit kon toch niet? Hij was al zo ver! Hij moest weg, hij wilde niet meer, hij wilde naar huis... naar zijn mama en zijn papa... Hij wilde niet meer...

Vanachter de lichtbundel kwam een stem, die hij maar al te goed kende.

‘Maar, maar, maar Hidde toch. Is dat nou echt nodig? Je weet toch wat we doen met stoute jongetjes?’

1

SEPTEMBER 2015

Ik was ziek. ‘Het heerst,’ werd me verteld en daar ergerde ik me mateloos aan. Het heerst. Dat zei me werkelijk helemaal niets. Wat had ik nou aan *het heerst*? Dat ik draaierig was en de rillingen had, betekende dat automatisch dat ik een virusje had opgepikt waar half Nederland ook last van had? Half Nederland was dan ergens anders, want ik kende helemaal niemand in mijn omgeving die dezelfde symptomen had.

Met buikpijn zat ik op het toilet in de duisternis van de nacht. Allemachtig! Had ik iets verkeerd gegeten? Was het een of andere rare allergie die opeens de kop opstak? De emmer die ik in mijn armen geklemd hield, meurde naar plastic en schoonmaakmiddel. Dit was toch wel een dieptepunt. Alsof ik veel te veel gezopen had op een of ander uit de hand gelopen feest.

Was het dat maar. Dan zou ik weten wat het was. Waar dit vandaan kwam was me een raadsel. Als het heerste dan hoopte ik dat het vlug uitgeheerst zou zijn. Ik was er helemaal klaar mee, want dit was niet de eerste keer dat ik me zo beroerd voelde.

Ik rilde nog eens. Brrr. Midden in de nacht met je blote voeten op de ijskoude vloertegels van de badkamer zitten was genoeg om alle slaap snel te verdrijven. Weer een pijnlijke steek, maar daar bleef het bij. Onder het T-shirt dat ik van de trapleuning gegrist had voor ik de badkamer in schoot, huiverde ik. Terug naar bed, er komt toch niks, dacht ik.

Voor de zekerheid hield ik me vast aan de deurpost. De draaie-

righeid was gelukkig wel iets minder. Ik kroop onder het dekbed, zachtjes om mijn bedgenoot niet wakker te maken. Mijn tanden klapperden en ik haalde een keer sidderend adem.

‘Hé meisje toch. Wat is er? Je bent toch niet ziek?’ Een warm lichaam kwam tegen me aan liggen. Het leek wel een kacheltje. Ik nestelde me in zijn armen, door mijn T-shirt voelde ik de warmte van hem af stralen. ‘Nee hoor,’ wimpelde ik zijn bezorgdheid weg, ‘ik voelde me even niet goed.’

‘Je bent ijskoud,’ mompelde hij in mijn nek en hij trok me wat dichtter tegen zich aan. Zijn warme adem streek langs mijn wang toen hij er een kus op drukte. ‘Lig je zo goed?’

Ik knikte. Ja, zo lag ik goed.

‘Als ik iets moet doen, moet je het zeggen, hè?’

‘Mmm.’

In zijn armen was het warm en prettig, als lepeltjes lagen we tegen elkaar. Het rillen werd al snel minder, de spanning trok weg uit mijn lichaam en de buikpijn zakte. Net toen ik dacht dat mijn privéverwarmingselement weer in slaap was gevallen, gleed zijn hand onder mijn shirt. Hij streelde mijn buik en vond zijn weg naar boven. Zijn vingers gleden over de zachte huid van mijn borsten, een tinteling trok door mijn buik toen hij zachtjes in mijn tepels kneep.

Zijn lippen vonden een stukje onbedekte huid in mijn hals. Zijn hand liet mijn borst los en ging op onderzoek uit naar beneden. Ik voelde hoe hij mijn slipje vond en het uittrok, en ik tilde verlangend mijn heupen op.

‘Ik wil je,’ fluisterde hij, zijn adem warm bij mijn oor.

In zijn armen draaide ik me om. Toen vonden onze lippen elkaar, mijn handen gleden gretig over zijn lichaam, ik streelde zijn gespierde buik en sterke armen. Hij trok me boven op zich en rukte ongeduldig aan het T-shirt. Een ogenblik later was dat aan de kant gesmeten en gaf ik me volledig aan Rob.

Aan Rob?!

Nee, godver!

Ik duwde me haastig van hem af, keek een ogenblik verward naar de man die daar lag en stapte toen als gebeten uit bed.

‘Ava?’

‘Sorry,’ stamelde ik. Ik rende de badkamer in, draaide de deur achter me op slot en liet me op de rand van het ligbad zakken. Het email onder mijn blote huid was ijskoud. Mijn handen trilden.

Hoe kon dat nou? Hoe kon ik terwijl ik me zo overgaf aan de liefkozingen van de ene man, opeens aan de andere denken? Waarom drong Robs gezicht zich plots aan me op? En waarom was ik nu zo overstuur?

Ik bleef zitten tot ik weer wat rustiger werd. Ik kon niet eens goed beschrijven wat ik eigenlijk voelde. Schaamte? Ongemak? Schuld?

Want één ding was zeker: de man in mijn bed verdiende dat niet. Hij was gek op mij. En ik op hem. Rob had niets, maar dan ook niets met ons te maken.

Ivo Jonkers. Een paar maanden geleden belde hij aan. Ik kende hem toen niet, maar hij bleek bevriend te zijn met mijn broer Dirk. Hij had een boek bij zich dat van mij was. Dirk leende nogal eens wat van mijn leesvoer, hij had het boek weer aan Ivo geleend en die kwam het terugbrengen.

Ik viel als een blok voor hem. Na mijn mislukte, chaotische relaties had ik een tijd helemaal geen behoefte gehad aan een nieuwe liefde. Totdat ik Ivo ontmoette. Ongecompliceerd, rechttoe rechtaan. In zekere zin leek hij veel op mijn broer. Lang geleden hadden ze in de jungle in Peru geholpen met de aanleg van waterputten, ze hadden samen op de Zuidpool gewerkt en waren recenter in de Barentszee collega’s geweest op een onderzoeksschip. Ivo was net zo’n type als mijn avontuurlijke broer. Dirk zei altijd dat hij ging waar de wind hem heen voerde. Waarschijnlijk surfte Ivo op dezelfde stroming.

Voorlopig zou Ivo niet meer voor langere tijd weggaan. Zijn vader lag slecht en zijn moeder takelde af, dus had hij het werk in het buitenland vooralsnog stopgezet. Anders had ik hem misschien niet meer gezien na die ene keer.

Ivo was een echte atleet om te zien: smal in de heupen en breed in de schouders. Hij had golvend bruinrood haar, groene ogen en een mooie, mannelijke kaaklijn. Gecombineerd met een leuk gevoel voor humor en een goed stel hersens, vond ik Ivo de *catch of the day*. Hij was een blijver. Na onze eerste ontmoeting zagen we elkaar steeds vaker. Ik hield het wel voor me, op het werk was het niet bekend dat ik iemand had leren kennen.

Tot eerder deze week.

Rob had me al de hele dag peinzend aangekeken en deed zijn opningszet in de auto. 'Ik zie iets aan je, Ava. Ik weet niet wat, maar zou het misschien te maken kunnen hebben met een man?'

'Dat gaat je geen klap aan.'

'Ahaa. Geen ontkenning, alleen een snibbig weerwoord. Ben ik warm?'

'Kijk voor je.'

'Oeh... wat zijn we lichtgeraakt. Ik word warmer...'

'Als je niet uitkijkt, mag je straks aan Gé uitleggen waarom je een bedrijfsauto in de prak gereden hebt.' Zelfs in mijn eigen oren klonk dat niet erg overtuigend.

Rob grinnikte en stuurde behendig naar een andere baan. 'Onze baas houdt voor deze ene keer vast ook wel van een lekkere bedrijfsroddel. Je bent en blijft een enigma. Wie is het, Ava? Ken ik hem?'

'Och, hou toch je kop.' Demonstratief keek ik naar buiten en ik zag mijn eigen stuurse blik in de buitenspiegel. Ik zou natuurlijk best kunnen vertellen dat ik iemand ontmoet had die ik leuk vond en dat dat wederzijds was, maar dat wilde ik nog niet. Aan Rob toegeven dat ik een relatie had, voelde een beetje als... als... tja... als wat eigenlijk?

Verraad? Omdat ik diep in mijn hart een beetje gek op hem was?

Onzin Ava. Hou maar op. Rob en jij, dat wordt niks. Dat was eenmalig. Collega's bij de politie zitten nou eenmaal dicht bij elkaar en hebben daardoor een speciaal soort verhouding.

Van een liefdesrelatie was geen sprake geweest, dus ik kon het hem net zo goed wel vertellen.

En toch deed ik dat niet. Toegeven dat ik een relatie had, voelde aan alsof hij niet meer op de eerste plaats kwam. Zo leek het alsof wij... Och, hou toch op, mens! Hij kómt toch helemaal niet op de eerste plaats? Rob is je collega, niet je vriend!

Geklop op de deur bracht me terug naar het heden.

‘Ava? Gaat het wel? Heb je iets nodig?’

Ivo’s stem was zacht, de toon bezorgd. Met een diepe zucht stond ik op en ik bekeek mezelf heel even in de spiegel. Er was niet veel te zien in het duister. In het indirecte licht van een straatlantaarn zag ik vaag mijn eigen omtrekken, de lichte vlek van mijn witte hardos en twee flauwe hooglichtjes in mijn ogen.

Het kloppen werd wat dringender. ‘Ava?’

Ik dronk wat water, veegde mijn mond droog en deed de deur van het slot. Daar stond hij, groot en breedgeschouderd, spiernaakt, in staat om de deur open te breken als dat moest.

‘Jezus, Aaf. Ik schrik me lam! Gaat het wel? Wat is er?’

Wat moest ik zeggen? Dat ik net in bed opeens aan heel iemand anders dacht?

‘Ik werd niet goed. Sorry. Het is alweer gezakt,’ zei ik en ik was blij dat het donker was en Ivo mijn gezicht niet zag.